

عنوان مقاله:

آب سیاسی یا هیدروپولتیک در ایران باستان (نشان موردی قناتها)

محل انتشار:

سومین کنفرانس بین المللی معماری، عمران، شهرسازی، محیط زیست و افق های هنر اسلامی در بیانیه گام دوم انقلاب (سال: 1402)

تعداد صفحات اصل مقاله: 11

نویسندگان:

شهرام بی باک - دانشجوی کارشناسی ارشد، روانشناسی تربیتی، دانشگاه ایوانکی

مجید نصیری - کارشناس باستان شناسی، دانشگاه ورامین

خلاصه مقاله:

اجتماعات اولیه ی انسانها همواره درکنار آب و رودخانه های بزرگ بوده و علی القاعده ایران نیز از این قاعده ی کلی نمی توانسته مستثنی باشد. لذا در هر کجا که آبی وجود داشته نطفه ی اولیه اجتماعات شکل می گرفته است. در این بین از قدیمی ترین مشکلات و بحرانهای گذشته، حال و آینده ایران که در محدوده خشک بیابانی و نیمه بیابانی جهان قرار گرفته وجود بحران آب است؛ که حکومت های به وجود آمده مستلزم تغییرات اساسی و شرایط خاص با این بحران را داشته اند که امروزه از آن عنوان به هیدروپولتیک نام برده می شود. با افزایش جمعیت و پیشرفت تمدن در ایران، ایرانیان باستان برای آن که دیگر فقط در محیط تنگ و محدود درهها و چشمه ها نمانند و به امید بارانهای اتفاقی زاعت نکنند، دست به ابتکاری جدید زدند که آن را قنات یا کاریز نام نهادند. که تا کنون در جهان بی نظیر بوده است. نگارنده در این تحقیق سعی دارد به بررسی هیدروپولتیک در ایران باستان و استفاده از ابتکار جدید ایرانیان باستان قنات (کاریز) برای جبران کمبود آب بپردازد.

کلمات کلیدی:

آب سیاسی، هیدروپولتیک، ایران باستان، قنات، کاریز

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1960107>

